

prima instanță: Judecătoria Florești
Judecător: A. Toderăș
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți
Judecători: E. Grumeza, I. Talpa, S. Șleahțițki

ÎNCHEIERE

29 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu
Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Laguardia” Societate cu Răspundere Limitată prin intermediul reprezentantului Igor Tcaci,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Întreprinderea cu Capital Străin „Moldova Zahăr” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „Laguardia” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea sumei,

cererea reconvențională depusă de Întreprinderea cu Capital Străin „Laguardia” Societate cu Răspundere Limitată către Întreprinderea cu Capital Străin „Moldova Zahăr” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea prejudiciului și a venitului ratat,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 09 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Întreprinderea cu Capital Străin „Laguardia” Societate cu Răspundere Limitată, admis apelul declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Moldova Zahăr” Societate cu Răspundere Limitată, casată hotărîrea primei instanțe și emisă o nouă hotărîre,

c o n s t a t ă:

La 08 iulie 2013 ÎCS „Moldova Zahăr” SRL s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „Laguardia” SRL privind încasarea datoriei în sumă de 18522870, 83 lei.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la 23 august 2011 a încheiat cu ÎCS „Laguardia” SRL contract de vânzare-cumpărare a mijloacelor de cultivare a sfecelei de zahăr pentru roada anului 2012.

Obiectul contractului îl constituie marfa - semințe, îngrășăminte, insecticide, erbicide, combustibil și alte servicii în valoare de până la 7 500 lei pentru un hectar de pământ arabil, destinat pentru cultivarea sfeclăi de zahăr pe un teren de 1.250 ha. În același timp, între părți a mai fost încheiat un contract de vânzare-cumpărare exclusiv a sfeclăi de zahăr din roada anului 2012, prin care ÎCS „Laguardia” SRL s-a obligat să vândă ÎCS „Moldova Zahăr” SRL sfeclă de zahăr în cantitate de 2 400 tone.

ÎCS „Moldova Zahăr” SRL a menționat că în vederea exercitării obligațiilor contractuale, pe parcursul perioadei noiembrie 2011 - octombrie 2012 a transmis, iar ÎCS „Laguardia” SRL a primit diversă marfa, inclusiv, îngrășăminte și servicii.

Susține că ÎCS „Laguardia” SRL s-a obligat să achite valoarea bunurilor și serviciilor primite până la 15 noiembrie 2012, fapt neexecutat de ultimul.

Reține că prin actul de verificare s-a constatat că ÎCS „Laguardia” SRL a acumulat o datorie în mărime de 18 522 870, 83 lei.

Reclamantul a susținut că conform contractului de vânzare-cumpărare a sfeclăi de zahăr semnat la 23 august 2011 între părți, ÎCS „Laguardia” SRL s-a obligat să furnizeze în sezonul de colectare a sfeclăi de zahăr 2012 – 37 500 tone de sfeclă, dar a furnizat numai 3 336,23 tone, adică 8,9% din cantitatea sfeclăi de zahăr.

În conformitate cu prevederile pct. 1 paragraf 7 al contractului nr. P/MOL/3500087/12 din 23 august 2011, suspendarea executării din vina sau refuzul vânzătorului de la executarea prevederilor contractului, îl obligă să plătească cumpărătorului penalitate în mărime de 100% din valoarea mărfii, calculate în temeiul prețului de bază pe contract și anume în sumă de 650 lei pentru fiecare tonă de sfeclă de zahăr contractată.

Consideră reclamantul că și-a îndeplinit toate obligațiunile față de ÎCS „Laguardia” SRL care sunt prevăzute de contractul de vânzare-cumpărare a mijloacelor pentru creșterea sfeclăi de zahăr din roada anului 2012.

Menționează că pe parcursul anilor 2011-2012 a asigurat ÎCS „Laguardia” SRL cu semințe de sfeclă de zahăr, îngrășăminte și combustibil, a efectuat lucrări agrotehnice, care de fapt urmau a fi plătite de ÎCS „Laguardia” SRL din contul sfeclăi de zahăr livrate sau în bani.

Solicită ÎCS „Moldova Zahăr” SRL încasarea din contul ÎCS „Laguardia” SRL datoriei în mărime de 18522870, 83 lei.

La 17 decembrie 2013 ÎCS „Laguardia” SRL a înaintat acțiune reconvențională împotriva ÎCS „Moldova Zahăr” SRL cu privier la încasarea prejudiciului și venitului ratat în sumă de 22 508 229 lei (f.d. 66-69 vol. II).

În motivarea acțiunii reconvenționale, ÎCS „Laguardia” SRL a invocat că la 23 august 2011 a încheiat cu ÎCS „Moldova Zahăr” SRL două contracte: nr. P/MOL/SP/3500087/12 de vânzare-cumpărare a mijloacelor pentru creșterea sfeclăi de zahăr și nr. P/MOL/3500087/12 privind vânzarea-cumpărarea sfeclăi de zahăr din anul 2012.

La 20 martie 2012 au mai fost încheiate încă două contracte de prestare a serviciilor: contracte de prestare a serviciilor de însămânțare a terenurilor în termeni optimi din 10 aprilie 2012 până la 14 aprilie 2012 și contractul de prestare a

serviciilor la stropit în termeni optimi din 10 aprilie 2012 până la 14 aprilie 2012, reieșind din faza dezvoltării culturii de bază.

Reține ÎCS „Laguardia” SRL că ÎCS „Moldova Zahăr” SRL nu a îndeplinit lucrările în modul corespunzător conform contractelor de prestări servicii și anume au fost încălcate termenele de prestare a lucrărilor comandate. Terenurile au fost însămânțate pe 06 mai 2012, iar prima stropitură a fost efectuată la 25 mai 2012, fapt confirmat prin procesul-verbal din 11 iunie 2012 și actul lucrărilor îndeplinite, semnat de ambele părți, pe când perioada stabilită de părți pentru lucrările de semănare și stropire era între 10 aprilie 2012 - 14 aprilie 2012. Semănatul a fost finisat la 06 mai 2012, cu întârziere de 32 zile.

A mai indicat că ciclul tehnologic de creștere a sfeclei de zahăr prevede obligatoriu, ca un element foarte important, introducerea erbicidelor și combaterea integră a bolilor și dăunătorilor, care a fost efectuată numai pe 25 mai 2012, cu întârziere de 46 zile, atunci când deja fusese pierdute practic toate fazele de dezvoltare a sfeclei de zahăr și controlul asupra dezvoltării buruienilor, bolilor și a dăunătorilor.

Afirmă că, la 14 mai 2012 administratorul ÎCS „Laguardia” SRL a anunțat conducerea ÎCS „Moldova Zahăr” SRL privind situația care s-a creat cu prestarea serviciilor de semănat și stropit.

La 11 iunie 2012 comisia formată a constatat situația pe câmpurile însămânțate și a ajuns la concluzia nerespectării termenilor tehnologici la cultivarea sfeclei de zahăr, nu s-a ținut cont de rotația culturilor agricole în asolament, la fel a fost încălcată epoca optimală de însămânțare a sfeclei de zahăr cu 15-25 zile mai târziu, erbicide în sol până la semănat și după semănatul sfeclei de zahăr nu s-au introdus, lucrările împotriva buruienilor nu s-au efectuat.

La 18 octombrie 2012 a fost efectuată Expertiza de către Camera de Comerț și Industrie, prin care s-a confirmat că situația negativă la producerea sfeclei de zahăr este rezultatul neîndeplinirii în termeni optimi a lucrărilor tehnologice și a secetei din anul 2012.

Menționează că la 29 noiembrie 2012 la sfârșitul anului agricol ÎCS „Moldova-Zahar” SRL a semnat cu ÎCS „Laguardia” SRL actul lucrărilor îndeplinite, conform prevederilor condițiilor contractelor de prestare a serviciilor din 20 martie 2012 unde părțile au semnat că nu sunt de acord cu lucrările îndeplinite.

Relevă că la 30 noiembrie 2012 ÎCS „Laguardia” SRL a înștiințat ÎCS „Moldova-Zahar” SRL despre pierderile care au apărut în urma neîndeplinirii obligațiilor asumate la prestarea serviciilor de către ultimul, conform contractelor din 23 martie 2012.

Iar la 24 decembrie 2012 ÎCS „Laguardia” SRL a înaintat către ÎCS „Moldova-Zahar” SRL o pretenție prin care a solicitat recuperarea prejudiciului cauzat de către ÎCS „Moldova-Zahar” SRL societății ÎCS „Laguardia” SRL în mărime de 13812500,00 lei.

Afirmă că cu toate că producția nefinalizată în curs de execuție de facto a fost transmisă ÎCS „Moldova Zahăr” SRL, de iure ultima a refuzat contabilizarea cheltuielilor în sumă de 3 321 594,00 lei. Iar ÎCS „Laguardia” SRL a contabilizat

suma cheltuielilor legate de obligațiile plății de arendă pe anul 2012, amortizarea tehnicii și a inventarului.

Reține că ÎCS „Laguardia” SRL în toamna anului 2012 a efectuat lucrări tehnologice pe câmpurile date și anume: discuit pe suprafața de 875 ha, introducerea îngrășămintelor pe suprafața data, arat și nivelat pe aceeași suprafață, iar ÎCS „Moldova Zahăr” SRL în anul 2013 a continuat ciclul tehnologic la producerea sfeclei de zahăr pe suprafețele date și a recoltat în mediu circa 40 t/ha, cu excepția terenurilor din satul Roșietici.

Susține că ÎCS „Moldova-Zahar” SRL a folosit tehnica și inventarul agricol ÎCS „Laguardia” SRL în scopurile personale și în interesele terțelor persoane. Datorită acestei situații solicită repararea prejudiciului cauzat în urma blocării activității și a folosirii nejustificate a tehnicii și a inventarului agricol a ÎCS „Laguardia” SRL în sumă de 3 433 967 lei 93 bani.

În cadrul examinării cauzei, ÎCS „Laguardia” SRL a înaintat cerere privind majorarea cuantumului pretenției, solicitând încasarea din contul ÎCS „Moldova Zahăr” SRL a prejudiciului efectiv și venitul ratat în sumă de 24 783 252 lei, majorarea cuantumului pretenției cu 2 275 023 lei o întemeiază pe faptul cauzării de către pârât a unui prejudiciu efectiv compus din cheltuielile pe care reclamantul urmează să le suporte față de terțe persoane de la care a arendat terenurile agricole, cheltuieli necesare efectuate de reclamant pentru obținerea roadei a sfeclei de zahăr pentru perioada anilor 2011-2012 (f.d. 114-115 vol. III).

Prin hotărârea Judecătorei Florești din 03 martie 2015, a fost admisă parțial acțiunea depusă de ÎCS „Moldova Zahăr” SRL.

S-a încasat de la ÎCS „Laguardia” SRL în beneficiul ÎCS „Moldova Zahăr” SRL datoria în sumă de 12 691 895,02 lei și taxa de stat în sumă de 50 000 lei.

În rest pretențiile ÎCS „Moldova Zahăr” SRL au fost repinse.

A fost respinsă acțiunea reconvențională înaintată de către ÎCS „Laguardia” SRL (f.d. 189, 192-200 vol. III).

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 11 mai 2016, a fost respins apelul declarat de către ÎCS „Moldova Zahăr” SRL.

A fost admis apelul declarat de către ÎCS „Laguardia” SRL, casată parțial hotărârea Judecătorei Florești din 03 martie 2015, cu pronunțarea unei noi hotărâri în latura cererii reconvenționale, prin care: S-a admis parțial cererea reconvențională depusă de ÎCS „Laguardia” SRL.

S-a încasat de la ÎCS „Moldova Zahăr” SRL în beneficiul ÎCS „Laguardia” SRL venitul ratat în mărime de 14 959 635,5 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 87500 lei.

În rest pretențiile înaintate în cererea reconvențională au fost respinse, ca neîntemeiate (f.d. 60-65, vol. V).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 05 octombrie 2016, au fost admise recursurile declarate de către ÎCS „Moldova Zahăr” SRL și ÎCS „Laguardinia” SRL, casată decizia Curții de Apel Bălți din 11 mai 2016 cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată (f.d. 170-178, vol. V).

Instanța de recurs a concluzionat că la rejudecare pricinii instanța de apel urmează să constate care este procentul de influență a secetei asupra roadei și dacă

acest factor climateric poate fi pus în sarcina ÎCS „Moldova Zahăr” SRL. Totodată, pentru necesitatea explicării actelor de expertiză, instanța de judecată urmează să invite în ședința de judecată pentru consultații specialiști în domeniul respectiv.

Rejudecând pricina, Curtea de Apel Bălți prin decizia din 09 iunie 2017, a respins apelul declarat de către ÎCS „Laguardia” SRL și a admis apelul declarat de ÎCS „Moldova Zahăr” SRL, cu casarea hotărârii Judecătorei Florești din 03 martie 2015, și emisă o nouă hotărâre, prin care:

A fost admisă cererea depusă de ÎCS „Moldova Zahăr” SRL.

S-a încasat de la ÎCS „Laguardia” SRL în beneficiul ÎCS „Moldova Zahăr” SRL a datoriei în sumă de 18 355 792,41 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 87 500 lei.

Acțiunea reconvențională depusă de ÎCS „Laguardia” SRL a fost respinsă (f.d. 202-220, vol. VI).

La 10 iulie 2017, Curtea de Apel Bălți a expediat în adresa părților, copia deciziei emise (f.d. 221, vol. VI).

La 12 iulie 2017, ÎCS „Laguardia” SRL a recepționat copia deciziei instanței de apel, fapt ce rezultă din avizul de recepție anexat la dosar (f.d. 224, vol. VI).

La 12 septembrie 2017, prin intermediul oficiului poștal, ÎCS „Laguardia” SRL a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 09 iunie 2017 și a hotărârii Judecătorei Florești din 03 martie 2015, solicitând casarea integrală a deciziei instanței de apel și parțială a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri în partea admiterii cererii reconvenționale, în rest hotărârea primei instanțe să fie menținută.

Recurentul susține că instanțele de judecată nu au verificat și nu au dat o apreciere corespunzătoare motivelor neexecutării în termen a contractelor de prestări servicii, la fel nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele, care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, au interpretat eronat legea în partea ce ține de încasarea prejudiciului efectiv cauzat și a venitului ratat prin executarea necorespunzătoare a obligației asumate de ÎCS „Moldova Zahăr” SRL conform contractelor de prestări servicii din 20 martie 2012 de însămânțare și de stropire a terenurilor, fără a fi atribuite în vina ÎCS „Moldova Zahăr” SRL încălcarea termenelor de prestare a lucrărilor comandate de ÎCS „Laguardia” SRL.

Menționează că instanțele de judecată eronat și necompetent a apreciat și a interpretat momentele foarte importante ce țin strict de elementele și etapele tehnologice producerii a culturilor agricole în ciclul tehnologic și în circumstanțele conflictului dat, prin care a ignorat poziția recurentului, care este bazată și argumentată prin probe anexate la dosar, confirmate de martori prin declarațiile lor și prin prisma științei agricole în condițiile și împrejurările cât climaterice atît și economice tradiționale a Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 06 octombrie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs intimatului, informându-l că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia

La 6 noiembrie 2017, ÎCS „Moldova-Zahăr” SRL a depus referință, prin care a solicitat ca recursul depus de ÎCS „Laguardia” SRL să fie considerat inadmisibil.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată ÎCS „Laguardia” SRL este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎCS „Laguardia” SRL este depus în termen, or, decizia contestată i-a fost comunicată la 12 iulie 2017, fapt rezultat din avizul de recepție anexat la dosar (f.d. 224, vol. VI).

Din considerentele prezentate mai sus, instanța observă că cererea de recurs nu a întrunit temeiurile de inadmisibilitate prevăzute de art. 433 alin. b), c), d) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinski v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (exceptii preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*,

ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către ÎCS „Laguardia” SRL este formulată în baza art. 432 (1), (2), așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul ÎCS „Laguardia” SRL a formulat prezenta cerere după ce au avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra

inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către ÎCS „Laguardia” SRL nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Laguardia” Societate cu Răspundere Limitată prin intermediul reprezentantului Igor Tcaci se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală